

Een

PANDA

op het podium

*Een verhaal van Emma Read
en Sarah Horne*

CONDOR

HOOFDSTUK 1

Wat een show!

Puck straalde van oor tot harig oor. Ze stond in het felle licht van de schijnwerpers en maakte een buiging. Ze genoot van het applaus van haar publiek. Dat voelde als een heerlijk warm bad. Dit vond Puck het leukste deel van haar show. Het deed haar denken aan haar tijd als ster van de dierentuin, waar ze elke dag lachende blije kindergezichtjes had gezien. Ze kreeg er zo'n fijn gevoel van: zoet, als een lepel suiker. Ze keek naar de andere ster van de show, Gerard, die net zo breed grijnsde als zij.

Toen gaf Gerard haar een knikje. Dat was het teken. Gerard spreidde zijn armen zo ver als hij kon. Toen stormde hij op haar af om haar de dikste knuffel van de wereld te geven. Zoals ze bedacht hadden, stuitte hij tegen haar pluizige buik en viel hij plots op zijn billen. Het publiek schaterde het uit en Gerard grinnikte in zichzelf, zoals hij bij iedere show deed. Ook al waren zijn billen beurs, de grap verveelde nooit.

Puck keek weer naar het publiek. Ze zag een zee van alleen maar blije gezichten... op één na. Bijna vooraan zat een blonde dame met een scherp gezicht. En zij lachte niet. Arm mens. Puck wilde haar wel in haar armen nemen om haar op te vrolijken.

Maar het was tijd voor de laatste buiging. Het publiek klapte nog steeds toen ze het toneel af gingen. ‘Nog een buiging?’ grinnikte Gerard tegen Puck.

‘Nee. Regel één uit de showbizz: stop als ze nog geen genoeg van je hebben,’ wist Puck.

In de kleedkamer pakte Gerard een bidon met water en plofte op de oude sofa. Het was hun tweede show die dag. De baas van het theater had hun gevraagd om een tweede optreden, omdat ze zo’n succes hadden.

‘Effe een tukkie doen. Ik ben kapot,’ zei hij.

Terwijl Gerard een slaapmasker met lavendelgeur op zijn gezicht legde, bonsde er iemand op de deur.

‘Sorry, Gerard en Puck. Er is een verslaggeefster die jullie wil spreken. Van *De Roddel van de Dag*. Ene Patricia Huppeldepup.’ De manager klonk gehaast. ‘Ze wil een interview.’

‘Je weet dat we geen interviews geven,’ zei Gerard, die zijn masker wat optilde en eronderdoor gluurde.

Puck keek de gang in. Ze zag de chagrijnige vrouw uit het publiek staan, die met een frons op haar telefoon keek. Ha, nu kon Puck dat mens een beetje opvrolijken! De panda vond het vreselijk als iemand de show zag zonder er blij van te worden. Ze kneep Gerard in zijn arm.

‘Auw!’

Puck hield haar opgestoken duim voor zijn gezicht en knikte hevig ja, om hem over te halen.

‘Sorry, maar ze wil niet weggaan,’ zei de manager. Hij duwde zijn bril omhoog en keek naar een plek

ergens tussen Puck en Gerard in. Net als iedereen dacht hij dat Puck een acteur in een pandapak was. En dat was maar goed ook. Als bekend zou worden dat ze een pratende panda was en dat ze vorig jaar uit de dierentuin was ontsnapt, zaten ze flink in de puree. Maar dat betekende ook dat Puck geen woord mocht zeggen tegen iemand buiten het gezin. ‘Zal ik zeggen dat het onmogelijk is?’

Puck schudde haar pandahoofd en keek Gerard

streng aan. Ze stak weer haar duimen op. ‘Oké,’ zei hij knorrig en met een heel lange en diepe zucht. ‘Ze mag een kort interview houden. Maar geef ons even een paar minuutjes, alsjeblieft.’

‘Wat ben je van plan, Puck?’ zei Gerard, toen de manager de deur weer achter zich dicht had gedaan. ‘Waarom wil je zo’n risico nemen?’

‘Die verslaggeefster... Ze is echt niet blij, Gerard. Ik zag haar net in de zaal. Ze lachte niet eens! Dit interview vrolijkt haar vast op.’ Puck glimlachte zo lief dat Gerard meteen smolt. ‘Ik beloof dat ik niets zeg. Oké?’

‘Al goed, Puckie. Je hebt een goed hart.’

‘En dat wil niet zeggen dat ik het interview niet leuk ga vinden!’ Puck drapeerde een roze boa om haar schouders. ‘Ik ben klaar voor de camera!’

Gerard giechelde. ‘Ha, ha! Straks stijgt de roem naar je zwart-witte hoofd! Maar we moeten wel oppassen. Op het toneel kun je doen alsof je een mens in

een pandapak bent, maar van dichtbij... Misschien moeten we een paar knopen op je vacht plakken... dan lijkt het iets meer op een kostuum.'

Maar daar klonk al een klop op de deur. Voor Gerard haar kon tegenhouden, riep Puck: 'Binnen!' Meteen sloeg ze geschrokken haar poot voor haar mond. De deur ging open en de chagrijnige dame uit de zaal keek de kleedkamer in.

Gerard schraapte zijn keel. 'Komt u binnen. Sorry, ik had een beetje een kikker in mijn keel,' zei hij schor.

Puck vond dat de verslaggeefster er heel stijlvol uitzag. Lang blond haar. Perfecte make-up. Een net mantelpak en een dure handtas.

Gerard pakte haar hand en schudde

die enthousiast. ‘Aangenaam kennis te maken, mevrouw Patricia, ik ben...’

‘Noem me maar Patty. Patty P.’ zei de vrouw, voordat ze voorzichtig een hand uitstak naar Puck. ‘En wie ben jij? Echt?’

‘Dat is Puck,’ zei Gerard snel, terwijl hij waarschuwend naar Puck keek.

Patty haalde een schrijfblok met leren omslag uit haar tas. Ze bekeek Puck van onder tot boven. Puck knikte en glimlachte, maar zei niets. Ze voelde zich ineens helemaal niet meer enthousiast. Patty had hen niet eens bedankt voor het interview.. En ze leek ook al niet vrolijker te zijn!

Patty wist een vaag glimlachje tevoorschijn te toveren en vroeg: ‘En, meneer Colenbrander, hoe bent u op het idee gekomen voor *Panda-mime*?’

Puck en de Colenbranders hadden een verhaal bedacht over hoe ze op dat idee waren gekomen. Ze konden natuurlijk niet vertellen hoe simpel het was

om zo'n *pandastisch* optreden te doen als je een échte pratende panda had.

'Nou, eigenlijk is alles begonnen met mijn dochter, Natasha. Ze is dol op panda's. Haar hele kamer staat er vol mee: pandapyjama, pandadekbed, pandasloffen...' Gerard haalde zijn telefoon uit zijn zak. 'Ik heb een paar leuke foto's.'

Gerard scrolde door de foto's van zijn kinderen, maar merkte niet dat Patty alles bekeek behalve zijn telefoon.

'Mag ik het kostuum eens bekijken?' vroeg Patty opeens.

'Nou...'

Maar Patty P. stond al bij Puck en bekeek haar van top tot teen. Ze liep een paar keer om haar heen (zoals iedereen altijd deed) op zoek naar een rits of knopen waarmee het pak dichtzat. Hoe goed Puck het ook bedoelde met de vrouw, ze kreeg nu de kriebels. Wat een brutaal nest!

‘Als u me vertelt wie er in dat pak zit, zou mijn blad het als een exclusief verhaal brengen. Misschien komt u zelfs op de voorpagina. Wie weet? Goede reclame voor u.’

‘Dat gaan we nooit bekendmaken,’ zei Gerard. ‘Wie er als panda op toneel staat, is absoluut geheim.’

Patty tikte met haar pen tegen haar lippen. ‘En als ik nu eens raad, en u knikt als ik het goed heb? Ik heb gehoord dat Gerard Lojink een huisje in de buurt heeft gekocht. Of zit Paul de Tijger in dat pak?’ Ze streek over Pucks arm. Puck voelde de vingers van de vrouw in haar zachte, warme vacht. ‘Net echt.’

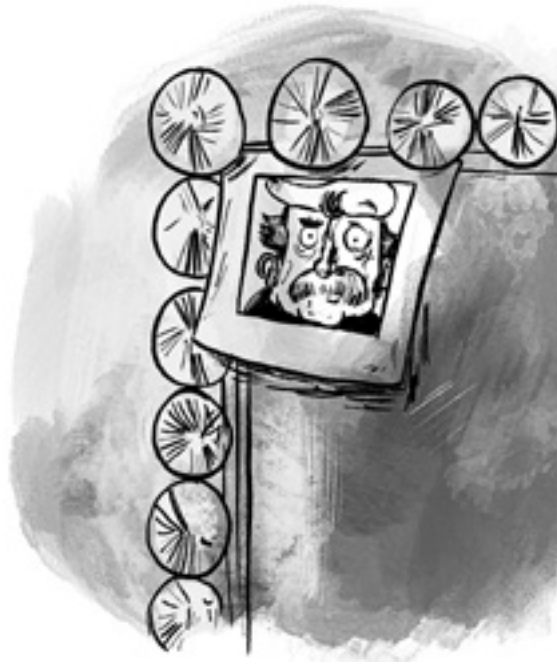
Puck haatte het als ze aan haar vacht voelden en in haar buik prikten. Met een poot woelde ze door het kapsel van Patty P. Eens kijken of zij dat leuk vond. Meteen deinsde de verslaggeefster terug. Ze draaide zich naar de kleedkamerspiegel en probeerde het vogelnest op haar hoofd weer glad te maken.

Puck hield van haar kleedkamer. De lampen rondom de spiegel en de kapstok vol sjaals, boa's en hoedjes gaven haar het gevoel dat ze een echte ster was. Overal had ze haar Mary Poppins-spulletjes neergezet: poppetjes, vliegers, een poster van dansende

pinguïns... De kaptafel zelf was bijna niet meer te zien, zoveel kaarten en tekeningen van fans lagen erop. In een hoekje van de spiegel had ze een foto gestoken van Sjaak, die ooit haar oppasser en vriend was geweest in de dierentuin. Naast haar borstel en vachtlak, stond een grote waterkan vol bamboestengels. Puck likte haar lippen af.

Gerard kuchte. ‘Dus, juffrouw, eh, P.? Wat wilt u weten over de show? Of weet u wat u weten moet?’

Patty leek hem niet te horen, alsof ze aan het hoofdrekenen was in plaats van haar kapsel in orde te brengen. Ze staaarde naar de foto van Sjaak, naar de bamboe en de foto van Mary Poppins, waarop een fotootje van Puck over het gezicht van Julie Andrews

was geplakt. Het leek alsof die dingen interessanter waren dan de panda naast haar.

Puck begon al bang te worden dat Patty slecht over hen zou schrijven. Misschien moest ze gaan zingen of jongleren. Maar Patty leek opeens wakker te worden uit haar gepeins. Haar sippe gezicht was verdwenen. Ze glimlachte even breed als de kinderen vroeger in de dierentuin, als een volwassene een foto wilde maken en tegen hen zei: 'Kijk eens blij!' Als ze zo lachte, zag Patty P. er stralend uit. Puck knapte er meteen van op. Het was gelukt. Ze hadden Patty echt opgevrolijkt.

Patty P. ging weer zitten, sloeg haar benen over elkaar en boog zich naar Gerard toe.

Met haar schrijfblok op haar knieën en haar pen in de hand, zei ze: 'Noem me gewoon Patty, alsjeblieft. En vertel me alles, Gerard. En dan bedoel ik álles.' Ze wachtte even. 'En dan heb ik misschien groot nieuws voor jou.'